

Max Shachtman

Introduktion till Trotskijs *Den kinesiska revolutionens problem*

(1931)

(Nedan har använts den modernare pinyin-stavningen av kinesiska namn, fast den äldre, Wade Giles-varianten anges inom hakparenteser [] första gången ett namn nämns)

Det finns knappast någon händelse av större världshistorisk betydelse sedan den proletära revolutionen i Ryssland än den fruktansvärt utsugna och förtryckta Orientens uppvaknande, som fick sitt mest dramatiska och mest tragiska uttryck i den stora kinesiska revolutionära rörelsen 1925-27. För första gången i historien fick de kapitalistiska länderna i Europa, som sedan länge varit mogna för en socialistisk omvälvning, lämna revolutionärt företräde åt ett land i öster som under den sociala revolutionens kolossala slag såg ut att ha goda utsikter att koncentrera den kapitalistiska utvecklingen till en kort tidsrymd och, till skillnad från länderna i väst, djärvt träda in på den socialistiska utvecklingsvägen. Ett djärvare företag kunde inte historien föreställa sig. Till och med den ryska arbetarklassen var tvungen att genomgå en lång period av kapitalistisk utveckling innan den ställdes inför möjligheten och nödvändigheten att bryta ner det sista hindret för mänsklighetens frigörelse och fria utveckling. Det kinesiska proletariatet mognade vid en revolutionär epoks skiljeväg och var beväpnad med styrkan hos otaliga miljoners upproriska bönder, och fick den sällsynta möjligheten att välja mellan kapitalistiskt slaveri under sin "egen" borgarklass eller socialistisk tillväxt i förbund med Sovjetunionen och den revolutionära arbetarklassen i väst.

Det är ingen mening att här diskutera den akademiska frågan huruvida Kina har mognat ekonomiskt för att upprätta eller bygga ett socialistiskt samhälle. Det är inte en fråga som måste lösas statistiskt eller statiskt i Kina, mer än den kunde avgöras i Ryssland 1917. Detta problem löses i första hand i internationell skala, under konflikten mellan världsekonomin och socialistiska och kapitalistiska sektorer. Om de teoretiska övervägandena och förutsägelseerna nu var otillräckliga, så har det sedan den framgångsrika kontrarevolutionen i Kina däremot framgått att Kinas grundläggande problem, dess demokratiska uppgifter att uppnå nationellt enande och oberoende, självbestämmande för dess olika folk och den agrara revolutionen, inte kunde lösas på något annat sätt än genom en seger för arbetarna som agerade självständigt som en klass. Med andra ord, alla de problem och motsättningar som följer av kampen mot underkastelsen under imperialismen, mot resterna av feodala förhållanden, som kunde ha lösts, men inte gjorde det genom revolutionen 1925-27 eller av den regim som följde, kommer att finna en lösning endast genom att proletariatets diktatur segrar i Kina. Den stora betydelsen av den kinesiska revolutionen 1925-1927 ligger i den möjlighet som erbjuds för att uppnå detta mål.

Men det är just när man undersöker denna möjlighet som man stöter på en fruktansvärd historisk avvikelser. Revolutionen slutade inte med en seger, utan med ett fruktansvärt blodigt nederlag för proletariatet och bönderna. Hur var detta möjligt? Under de europeiska borgerliga revolutionerna 1848 utgjorde det unga proletariatet och bondeklassen de stridande trupperna för den lika unga bourgeoisien. Bourgeoisien segrade över feodalismen, och även över proletariatet. Det sistnämnda levde fortfarande i den period då kapitalismens var på uppåtstående; det hade ännu inte lärt sig att agera självständigt som en klass; det hade inte någon medveten revolutionär ledning. Inte heller nederlaget för Pariskommunen 1871 är svårt att förstå. Under de rådande omständigheterna i tid och rum kunde ingen heller ha förväntat

sig att denna den proletära revolutionens första svaga gryning,, skulle se livets fulla dagsljus. Man kan även gå längre framåt i historien, till slutet av världskriget. Det tyska proletarietet störtade kejsaren 1918, men det kom inte till makten eftersom dess socialdemokratiska ledarskap, korrumpert av bourgeoisien, skyndade till ledningen för de marscherande kolonnerna av upproriska arbetare för att leda in dem på den borgerliga demokratis väg.

Men i Kina hade vi ett delvis beväpnat proletariet. Även bönderna var beväpnade till viss del. Det fanns ett kommunistiskt parti som hade alla möjligheter att utvecklas. Sovjetunionens prestige var enorm – varje kinesisk arbetare visste att bolsjevismen hade befriat Ryssland från imperialisterna, bankirerna och exploatörerna; varje kinesisk bonde visste att sovjeterna hade gett jord till de ryska bönderna. Den nationalistiska regeringens officiella politiska rådgivare var den ryska kommunisten Borodin och en av dess främsta militära ledare var den ryska kommunisten Galen. Gång på gång uttryckte arbetarna och bönderna sin önskan att efterlikna ryssarna – de förra genom sin kamp mot den egna bourgeoisien, de senare genom sina ständiga försök att genomföra de första riktiga stegen i jordbruksrevolutionen. I det kommunistiska partiet självt fanns en stark strömning som var för att bryta med bourgeoisien och dess Guomindang och välja den självständiga klasskampens väg. Men trots alla dessa och andra gynnsamma förhållanden, kom proletariet inte ens inom räckhåll för att gripa makten, utan blev det sista att krossas under hälen på den borgerliga kontrarevolutionen, som verkligen grep och behöll makten.

Vad är den viktigaste orsaken till denna i sanning oerhörda katastrof? Det var inte så mycket objektiva svårigheter som stod i vägen. Det var inte den klassiska inblandningen av kapitalets socialistiska agenter inom arbetarrörelsen. *Det kinesiska proletarietet förbjöds att fullgöra den roll som historien ålagt det genom den politik och de instruktioner som kom från Kommunistiska internationalens ledning, världsrevolutionens organisatoriska centrum!* Det är där man måste söka källan till den kinesiska revolutionens bittra tragedi.

Ingen större anklagelse kan riktas mot Stalin och Bucharins fraktion än detta: utrustade med Sovjetunionens och Kommunistiska internationalens auktoritet och i hög grad med Kinas – man skulle kunna säga hela Österns – öde i sina händer, anförtrödda med det väldiga ansvaret att vägleda en enorm revolutionär rörelse av aldrig tidigare skådad storlek, lyckades de bara översätta mensjevismens teorier och metoder till den kinesiska politikens språk, och utge det för att vara bolsjevism, och i Lenins namn följa en linje som Lenin hade bekämpat under hela sitt politiska liv.

Under hela den revolutionära perioden satsade Kommunistiska Internationalens officiella ledning sina kort på den nationella bourgeoisien i stället för på arbetarna och bönderna, på Chiang Kai-shek och sedan på Wang Jingwei [Wang Ching-wei], men inte på proletärerna i Shanghai. Ännu värre, till arbetarna sade man i otvetydiga ordalag att den nationella bourgeoisien var revolutionens ledare och den viktigaste partnern i det illa genomtänkta ”blocket av fyra klasser”. Det kinesiska kommunistpartiet drevs in i det borgerliga Guomindang med hjälp av den stalinistiska piskan, och tvingades att svära trohet till den Sun Yat Sens småborgerliga filosofi. Klasskampens politik avvecklades till förmån för den ”Nationella enhetsfronten”. Strejker förbjöds eller avgjordes av ”skiljedomskommissioner” i bästa klassamarbetsstil, för hur skulle arbetaren kunna ha en intressekonflikt med samma kinesiska arbetsgivare som var hans ledare i Guomindangs ”nationella enhetsfront”? För att inte irritera bourgeoisien skickade Stalin telegram till det kinesiska kommunistpartiet med instruktioner om att hindra bönderna från att ta över jorden. Under hot om att brännmärkas som ”trotskister”, den stalinistiska kyrkans motsvarighet till bannlysning, förbjöds de kinesiska kommunisterna att bilda sovjeter, först under Chiang Kai-sheks regim och senare under Wuhan-regeringen eftersom denna – det ska ni veta – redan var det revolutionära centrat. Trots att alla redan visste vad den mannen gick för – han hade redan försökt sig på en

reaktionär statskupp i början av 1926 – byggde den internationella kommunistiska pressen upp en veritabel kult kring Chiang Kai-shek. Vilket mer slående fördömande av den officiella linjen behövs än det faktum – som var kännetecknande för hela politiken – att strax innan Chiang Kai-sheks marscherade in i Shanghai för att upprätta den kontrarevolutionära regimen och slakta de militanta arbetarna, skickade det franska kommunistpartiet och dess centrala organ *L'Humanité* honom ett högtidligt hälsningsbudskap som hyllade inrättandet av Shanghai- ... kommunen. Sådana ”misstag” är inga tillfälligheter. De följde från hela den tidigare linjen. I enlighet med Stalin och Bucharins politik var inte bara de kinesiska kommunisterna, utan hela den internationella revolutionära rörelsen, tvungna att begå misstaget att blanda ihop en Galliffet¹ med en kommunard, kontrarevolutionen med kommunen.

Hur många år och hur dyrt har denna missuppfattning av identiteten inte kostat den kinesiska proletären och den kinesiska bonden!

Men det vore fel att tro att denna missuppfattning omfattades av hela den kommunistiska rörelsen. Nej. Ansvaret ligger helt och hållet på Stalins och Bucharins fraktion, och väger dubbelt så tung eftersom partiets bolsjevikiska del var klokare än de och trampade inte på Marx' och Lenins läror eller vände ryggen åt de tidigare revolutionära erfarenheterna och traditionerna. Den analyserade på ett korrekt sätt situationen som den var just vid det tillfället, den använde inte marxismen för att spotta på utan som ett verktyg för att tränga in i och förbereda sig för framtiden, den varnade för konsekvenserna av den rådande politiken, och *under varje skede av kampen* anvisade den en i allt väsentligt korrekt linje. I varje viktig detalj hade den rätt i sina framtidsperspektiv, vilket har bestyrkts tusen gånger i efterhand.

Det är fullkomligt omöjligt att rättfärdiga byråkraternas linje. Det som historien och den aktuella händelseutvecklingen inte lyckades lära dem påpekade bolsjevik-leninisterna i Ryssland för dem dag ut och dag in. Bolsjevik-leninisterna belönades för detta arbete med smädelser, med att få sina ståndpunkter medvetet förvrängda, med att få sina tal hemlighållna och sina skrifter undertryckta, och när livets fakta hade samlats till ett berg av bevis för deras korrekthet blev de slutligen uteslutna ur partiet, fängslade, förvisade eller landsförvisade från Sovjetunionen. Det sistnämnda ödet förbehölls den största levande bolsjevik, därför att han, mer än någon annan vägrade att betrakta den kinesiska revolutionens alla Galliffet som dess ledare, som dess kommunarder.

Men den byråkratiska, småsinta metoden att lösa politiska och teoretiska tvister medför bara ett tillfälligt stärkande av usurpatorernas makt. Marx och hans anhängare inom arbetarrörelsen tillbringade år, årtionden, med att studera varje fas av den olycksaliga Pariskommunen. Under diskussionen om kommunen och den besegrade 1905 års ryska revolutionen blev bolsjevismen den dominerande strömningen i rörelsen och kunde slutligen leda proletariatet till makten. På samma sätt kan man i dag säga att utan ett grundligt, allsidigt studium och införlivande av lärdomarna från den kinesiska revolutionen kommer inte morgondagens bolsjevikiska regementen att samlas och tränas för att kunna genomföra sina uppgifter. För den kinesiska revolutionens lärdomar har en levande, aktuell tillämpbarhet på den revolutionära rörelsens problem i alla världens länder. De gäller marxismens grundläggande frågor.

Men en sådan studie är i dag förbjuden i den officiella kommunistiska rörelsen. Detta gör det ännu mer nödvändigt att den genomförs, för det har knappast ens påbörjats. Det är med detta i åtanke som följande bidrag av kamrat Trotskij har sammanställts och presenteras för den amerikanska publiken. Med undantag för några få sidor har inget av dem tidigare publicerats

---

¹ Den franske markisen och militären Gaston Alexandre Auguste de Galliffet (1830-1909) spelade en ledande roll i undertryckandet av Pariskommunen 1871.

på engelska. De flesta av de verk som presenteras här har i likhet med de flesta seriösa marxistiska skrifterna på senare tid för det mesta förts ut ur Sovjetunionen i hemlighet. Deras spridning har gjorts olaglig av den stalinistiska regimen, och även när de först lades fram inför det Ryska kommunistpartiet och den Kommunistiska Internationalen var de som lyssnade på dem eller läste dem begränsade till ett fåtal utvalda härdade byråkrater på vilka logik, argument och fakta inte gjorde något intryck. Vid själva kulmen för de revolutionära händelserna i Kina hindrades den stora massan kommunistiska arbetare från att höra Vänsteroppositionens ståndpunkt.

Byråkraterna var så skräckslagna för Oppositionens argument att de inte bara förhindrade publiceringen av den förras dokument, utan man måste till och med hålla de egna skrifterna och talen, vilka händelseutvecklingen så snabbt kastade ett löjets skimmer över, dolda. Således har Stalins tal till försvar för Chiang Kai-shek, som hölls ett par dagar före statskuppen i Shanghai, aldrig offentliggjorts. Kommunistiska Internationalens exekutivkommittés hela åttonde plenarmöte, där diskussionen om den kinesiska frågan utgjorde den viktigaste punkten på dagordningen, censurerades fullständigt. För första gången i Kommunistiska Internationalens historia offentliggjordes inte protokollet från ett så viktigt plenum, vare sig helt eller delvis, i något lands partipress. Den kommunistiska världen fick kännedom om sammanträdena endast från den officiella resolutionen som slutligen antogs och från en knapphändig artikel i *Pravda*, omtryckt i *International Press Correspondence*. Censuren tycks inte ha varit helt lufttät. Några av Oppositionens dokument och ett tal eller två letade sig till Tyskland strax efter plenumet och gavs ut i pamflettform, först av den tyska Vänsteroppositionen och senare av den franska. För att motverka dessa dokumentens genomslag gav Kominterns officiella förlag, *ett år efter detta plenum*, äntligen ut en tunn pamflett med tal av Bucharin, Stalin, Manuilskij, Šmeral, Pepper, Ferdi, Petrov, och ett antal apparatjiks, plus ett tal av Trotskij och ett av Vujović. Bortsett från detta, och någon enstaka pamflett av Tan Pingshan [Tang Ping-shan] – Stalins och Bucharins officiella talesman i Kina som senare lämnade kommunismen som renegat – av Heller och några andra, är de litterära bidragen från Kommunistiska internationalen om problemen med den kinesiska revolutionen på moderna icke-ryska språk begränsade till journalistiska rapporter från Kina som i varenda fall utmärks av det faktum att händelserna en vecka senare bestal dem på varje anspråk på sanning eller analytisk betydelse. På engelska är den officiella litteraturen ännu mer begränsad och värdelös: en pamflett av Earl Browder och en annan av Richard Doonping – vänlighet och barmhärtighet föreskriver att ingenting mer sägs om dem.

Dessa fakta, liksom det inneboende värdet av det material som presenteras i denna bok, gör en studie av den till en av de revolutionära arbetarnas viktigaste uppgifter i dag. Att den i så stor utsträckning behandlar ”det förflutna” berövar den inte ett jota av sitt värde. Nutiden kan inte förstås om man inte förstår det förflutna i vilken den är förankrad. Gårdagens kriminella opportunist betalas med Kominterns lättsinniga äventyr i Kina idag. Idén om sovjeter som det proletära upprorets och senare diktaturens instrument missbrukas av stalinismen i dag, under kontrarevolutionens period, liksom den missbrukades 1927, under det revolutionära uppsvingets period. Igår utgavs den borgerliga regimen i Wuhan för att vara ett substitut för att självständigt beväpna arbetarna och bönderna och bilda sovjeter. Den kamp som idag förs av isolerade, desperata bönder, uppväckta av det försenade ekot i byarna av de revolutionära sammandrabbningar som skedde för fyra år sedan och dömda till förfall i avsaknad av en ledning som grundar sig på en stark och väl sammansvetsad, noggrant återuppbyggd rörelse av proletära revolutionärer i städerna, utges av stalinisterna för att vara en sovjetregim. Och framför allt fortsätter den ”över-historiska” formeln ”proletariatets och böndernas demokratiska diktatur” att ställas mot den marxistiska uppfattningen om den permanenta revolutionen

för att redan på förhand garantera att den kommande kinesiska revolutionen stryps lika ödesdigert som den senaste.

Det återstår tre andra punkter som behöver kommenteras innan vi är klara med dessa anmärkningar.

Bland uppfattningarna, eller snarare missuppfattningarna, angående Oppositionens ståndpunkt i den kinesiska frågan, jämfört med den som försvaras av de officiella talesmännen, ingår att meningsskiljaktigheterna bara gällde en fråga som nu är ”överspelad”: upprättandet av sovjeterna under 1927. Det skulle vara mer korrekt att säga att meningsskiljaktigheterna mellan Oppositionens kärna och den stalinistiska ståndpunkten hela tiden har gällt den kinesiska revolutionens alla grundläggande principiella frågor, under alla dess faser och i varje stadium. Även i Oppositionens led, särskilt bland ultravänsteristerna, uppstod idén att Oppositionens kamp var begränsad till åsikter som uteslöt varje ”demokratisk” utveckling för Kinas del, eller att det var absolut nödvändigt att i Kina framföra demokratins allra mest beslutsamma och extrema paroller. Särskilt under kontrarevolutionens nuvarande skede kan behovet att framföra paroller om demokrati i Kina inte skjutas upp. Kommunisterna kommer att leda arbetar- och bondemassorna längs den socialistiska vägen genom att i handling visa att endast proletariats diktatur kan lösa alla demokratiska uppgifter som står på dagordningen för Kina. I detta avseende finns ingen konflikt mellan det som Oppositionen lade tonvikten vid 1925-27 och tonvikten på de paroller som krävs i dag. Konflikten uppstår i själva verket i stalinismens led som, samtidigt som man framhåller perspektivet på den ”demokratiska diktaturen”, kategoriskt avvisar framförandet av de mest nödvändiga demokratiska parollerna!

I samband med frågan om den ”demokratiska diktaturen”, kan man vidare märka en uppenbar motsättning i de dokument som ingår i denna bok. I de senare artiklarna ställer kamrat Trotskij den permanenta revolutionen mot proletariats och böndernas demokratiska diktatur, medan han i de tidigare artiklarna inte gör någon sådan distinktion; faktiskt talar *Oppositionens plattform* från 1927 för proletariats och böndernas revolutionära demokratiska diktatur. Motsättningen är mer skenbar än verklig och härrör ur två källor. Den första är att det i det block som 1926 upprättades mellan ”Trotskij”- och ”Zinovjev”-oppositionerna (Moskvaoppositionen 1923 och Leningradoppositionen 1925) gjorde de förra formella eftergifter av detta slag till Leningrads vänstercentrister i syfte att upprätthålla blocket mot Stalin och Bucharins mensjevnikiska politik. Den andra är att parollen om den ”demokratiska diktaturen”, som bokstavligt och rent formellt lånades från Lenins skrifter före 1917, 1925-27 ännu inte så tydligt hade fyllts med det reaktionära innehåll som epigonerna fyllde den med. Som tydligt framgår även i kamrat Trotskijs tidiga artiklar, tolkade Oppositionen parollen på samma sätt som Lenin tolkade den under och efter 1917, det vill säga att den ”demokratiska diktaturen” förverkligades under *Oktoberrevolutionens* ”demokratiska period” (de första sex månaderna), men då under proletariats diktatur. Långt innan revolutionen hade Lenin skrivit att parollen hade ett förflutet och en framtid. Epigonerna, som bara blickade tillbaka till det förflutna – och även där med en förvrängd syn – fyllde parollen för Kinas del med ett reaktionärt innehåll, som de fortfarande försöker tillämpa inte bara på det ”efterblivna Kina”, utan också på c:a fyra femtedelar av hela världen ... inklusive det moderna Spanien. Ett av Oppositionens, och i första hand kamrat Trotskijs, största bidrag till rörelsen är att ställa den gamla leninistiska parollen i sitt rätta historiska perspektiv, att rättfram – och inte bokstavligt – undersöka parollens värde i ljuset av de revolutionära erfarenheterna, och återge den dess rättmätiga plats i den marxistiska uppfattningen om den permanenta revolutionen, som Lenin i synnerhet uttryckte för öst, i de delar av teserna från Kommunistiska internationals andra kongress som talar om de efterblivna koloniala och halvkoloniala ländernas icke-kapitalistiska utvecklingsväg.

En tredje punkt som kan intressera läsare, eller väcka viss förvirring, är en annan uppenbar motsägelse i Oppositionens ståndpunkt. Det är bara i de senare dokumenten som kamrat Trotskij talar om att Oppositionen har varit emot att inlemma det proletära partiet, Kinas Kommunistiska Parti, i det borgerliga partiet, Guomintang. Eventuella missförstånd som kan uppstå kommer att elimineras genom att återge ett avsnitt ur ett brev som kamrat Trotskij skrev till denna författare den 10 december 1930, och som jag tar mig friheten att citera.

Du har helt rätt när du påpekar att den ryska oppositionen, så sent som första halvåret 1927, inte öppet krävde ett tillbakadragande från Guomintang. Jag tror dock att jag redan har kommenterat detta faktum offentligt någonstans. Personligen var jag från allra första början, dvs från 1923, bestämt emot att kommunistpartiet skulle gå in i Guomintang, likaväl som jag var emot att Guomintang accepterades i "Guomintern" [Kuomintern]. Radek var alltid med Zinovjev, mot mig. De yngre medlemmarna från 1923 års opposition var nästan allesammans med mig. Rakovskij befann sig i Paris och var inte tillräckligt informerad. Fram till 1926 röstade jag i politbyrån alltid självständigt i denna fråga, mot alla andra. 1925, samtidigt med teserna om den östkinesiska järnvägen, som jag har citerat i oppositionspresen, lade jag åter fram det formella förslaget att kommunistpartiet omedelbart skulle lämna Guomintang. Detta avslogs enhälligt och bidrog en hel del till den senare hetsen. Under 1926 och 1927 drabbade jag ständigt samman med zinovjeviterna i denna fråga. Två eller tre gånger stod frågan vid brytningsgränsen. Vårt centrum bestod av ungefär lika många från båda de allierade tendenserna, för det var ju bara ett block. Vid omröstningen blev den ståndpunkt som intogs av 1923 års opposition förrådd av Radek, av princip, och av Pjatakov, av principlöshet. Vår fraktion (1923) var rasande över det, och krävde att Radek och Pjatakov skulle återkallas från centrum. Men eftersom det var en splittringsfråga med zinovjeviterna, beslöt man att jag offentligt måste ge vika i denna fråga och skriftligen informera oppositionen om min ståndpunkt. Det är orsaken till att kravet togs upp så sent av oss, trots att politbyrån och centralkommitténs plenum alltid ställde min uppfattning mot oppositionens officiella ståndpunkt. Nu kan jag med säkerhet säga att jag gjorde ett misstag genom att formellt ge efter i denna fråga. I varje fall blev detta misstag helt uppenbart genom zinovjeviternas fortsatta utveckling. För den övervägande majoriteten i vår fraktion framstod vid den tiden en splittring med dem som något fullkomligt ödesdigert. Således motsäger manifestet inte på något sätt de faktiska omständigheterna när det gör gällande att den ryska oppositionen, den verkliga, var emot att kommunistpartiet gick in i Guomintang. Av de tusentals fängslade, förvisade, osv, var knappt en enda med Radek i denna fråga. Detta faktum har jag också nämnt i många brev, nämligen att den stora majoriteten av kapitulanterna inte var säkra och orubbliga i de kinesiska och de anglo-ryska frågorna. Detta är mycket karakteristiskt! ...

De följande dokumenten är ordnade mer eller mindre kronologiskt. Som helhet ger de en ganska grundlig bild av den kinesiska revolutionens händelseförlopp och kampen för bolsjevismen som Oppositionen drev under alla stadier av dess utveckling fram till idag. Hur briljant de visar marxismens outhärlighet – vilken hjälper revolutionärer att förutse morgondagen och att förbereda sig för den – kan lämnas till läsaren att bedöma. Som bilagor har vi inkluderat artiklar och tal av andra kamrater. Zinovjevs undertryckta teser presenterar ovärderliga fakta och dokument, även om de framställer relationerna mellan kommunistpartiet och Guomintang på ett förvirrat sätt. Shanghai-brevet från de tre ryska kamraterna, samtliga motståndare till "trotskismen", visar att Kominterns ledning var väl medveten om den verkliga situationen i Kina. Brevet presenteras här för första gången. Det drabbades av samma förtryck som så mycket annat viktigt material. Faktum är att en av dess upphovsmän, unge kamrat Nasonov, tillsammans med partikamraten Mandaljan, återkallades i onåd från Kina av Stalin. Som straff "landsförvisades" Nasonov till USA som representant för Kommunistiska Ungdomsinternationalen, och jag minns fortfarande hur han berättade för mig att Stalin trots allt "i slutändan hade tvingats genomdriva" sin ståndpunkt ... .

Till sist vill författaren uttrycka sin tacksamhet till och uppskattning av förläggarna, sina kamrater, Sam Gordon och Morris Lewit, som gav en sådan outhärlig hjälp i den slutliga granskningen av översättningarna [till engelska].

NEW YORK, 7 augusti 1931
Max Shachtman.

Översättning: *Jesper Sydhagen*

Ingående texter i "Den kinesiska revolutionens problem" (1932)

[Den kinesiska revolutionen och kamrat Stalins teser](#) (7 och 17 maj 1927)

[Den säkra vägen](#) (12 maj 1927)

[Första talet i den kinesiska frågan](#) (23 maj 1927)

[Andra talet i den kinesiska frågan](#) (24 maj 1927)

[Hankou och Moskva](#) (28 maj 1927)

[Är det inte dags att förstå?](#) (28 maj 1927)

[Balansräkning över och perspektiv för den kinesiska revolutionen](#) (juni 1928) [i utdrag]

[Den kinesiska frågan efter den sjätte kongressen](#) (4 oktober 1928)

[Vad händer i Kina?](#) (9 november 1929)

[Stalin och den kinesiska revolutionen](#) (26 augusti 1930)

[En reträtt i full ordning](#) (november 1930)

[Den strypta revolutionen](#) (9 februari 1931)

[Om den strypta revolutionen och dess strypare.](#) (13 juni 1931)

Appendix

[Brevet från Shanghai](#) (17 mars 1927)

Zinovjev: [Teser om den kinesiska revolutionen](#)

Vojislav Vujović: [Tal vid EKKI:s åttonde plenarmöte, maj 1927](#)

Bilagan till "Den kinesiska frågan efter den sjätte kongressen" – se ovan

Nyutgåvan 1967 innehöll ett nytt förord av Shachtman:

[Förord till Trotskijs Den kinesiska revolutionens problem](#)